

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędu w decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 lipca 2019 r. wydanej przez ówczesnego Dyrektora Dyrekcji Generalnej ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju (DEVCO), dokument Ares(2019)4611765 – 16/07/2019, która wyklucza skarżącą na okres trzech lat z postępowań w sprawie udzielenia zamówień publicznych i przyznawania subwencji finansowanych z EDF (Europejskiego Funduszu Rozwoju) w ramach rozporządzenia Rady (UE) nr 2015/323, a ponadto zarządza publikację o wykluczeniu na stronie internetowej Komisji, w odniesieniu do następujących okoliczności:

Skarżąca uważa, że Komisja w decyzji popełniła błąd co do okoliczności faktycznych, w szczególności w odniesieniu do opóźnień w wykonaniu robót, za które wina nie może zostać przypisana skarżącej. Należało zakończyć postępowanie pojednawcze przewidziane w umowie, a skarżącej nie można przypisać winy za brak ustanowienia sądu arbitrażowego.

2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia oraz wady polegającej na naruszeniu prawa, w szczególności art. 143 ust. 5 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 2018/1046 oraz art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także zasady dobrej administracji:

Decyzja nie zawiera uzasadnienia, ponieważ nie pozwala skarżącej na zapoznanie się z analizą i wnioskami wynikającymi z wcześniejszego obowiązkowego kontrydiktoryjnego postępowania, prowadzonego przez zespół przewidziany przez rozporządzenie finansowe. Poprzez pominięcie wcześniejszego postępowania kontrydiktoryjnego, nie wspominając o jego wynikach, decyzja obarczona jest również wadą naruszenia prawa, podważając i naruszając art. 143 rozporządzenia finansowego, w szczególności jego ust. 5, a także narusza prawo do dobrej administracji przewidziane w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 109 ust. 1 lit. b) (do dnia 1 stycznia 2016 r.) i art. 106 ust. 1 lit. a) (od dnia 1 stycznia 2016 r.), a następnie art. 47 Karty praw Podstawowych:

Przy podejmowaniu decyzji o wykluczeniu lub nie skarżącej z postępowań o udzielenie zamówień publicznych i subwencji regulowanych przez rozporządzenie (UE) nr 2015/323 i rozporządzenie Rady (UE) nr 2018/1877, Komisja jest jednocześnie sędzią i powodem. W scenariuszu, w którym pytanie o to, czy doszło do naruszenia umowy, nie zostało jeszcze rozstrzygnięte, branie pod uwagę jedynie argumentów Komisji lub zleceniodawcy i wykluczenie skarżącej, prowadzi do naruszenia art. 47 karty praw podstawowych, ponieważ narusza zasadę równości broni.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 136 ust. 3 rozporządzenia finansowego i zasady proporcjonalności, ustanowionej w art. 49 karty praw podstawowych:

Komisja zastosowała najcięższą z sankcji przewidzianych w art. 106 ust. 14 lit. c) rozporządzenia 966/2012, w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie nr 2015/1929, która to sankcja jest również najcięższą z sankcji przewidzianych w rozporządzeniu finansowym. Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności faktyczne, a także to, że kwestia tego, czy skarżąca poważnie naruszyła zobowiązania umowne jest nadal nieudowodnioną kwestią sub iudice, zastosowanie najcięższej z przewidzianych w art. 106 ust. 14 lit. c) rozporządzenia nr 966/2012 sankcji oznacza naruszenie zasady proporcjonalności ustanowionej w art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2019 r. – FF/Komisja

(Sprawa T-653/19)

(2019/C 399/104)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: FF (przedstawiciel: A. Fittante, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 31 lipca 2019 r. oddalającej pierwszy wniosek skarżącego z dnia 9 lipca 2019 r. o odszkodowanie;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 20 sierpnia 2019 r. oddalającej wniosek z dnia 23 lipca 2019 r. o udzielenie dostępu do dokumentów Komisji poprzez wgląd w oryginał fotografii mężczyzny, któremu amputowano nogę, wykorzystywanej jako ostrzeżenie zdrowotne na opakowaniach wyrobów tytoniowych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami i wydatkami związanymi z postępowaniem, przy czym wskazuje się, że skarżący zwrócił się o pomoc prawną.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, ponieważ w spornych decyzjach nie dochowano obowiązku uzasadnienia i w związku z tym nie pozwalają one skarżącemu zrozumieć zakresu decyzji podjętej względem niego i zapewnić obrony jego interesów, a także nie pozwalają sądowi dokonać weryfikacji zgodności z prawem.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia traktatów i każdej normy prawnej dotyczącej ich stosowania, to znaczy całości przepisów Unii Europejskiej, a w szczególności Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasad ogólnych, których przestrzeganie Unia Europejska jest zobowiązana zapewnić i które chronią prawo do ochrony własnego wizerunku, prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz prawo do godności.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2019 r. – FF/Komisja

(Sprawa T-654/19)

(2019/C 399/105)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: FF (przedstawiciel: A. Fittante, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja Europejska naruszyła prawo skarżącego do poszanowania dobrego imienia, prywatności osobistej i rodzinnej, wizerunku i godności poprzez nieuprawnione wykorzystanie jego wizerunku wśród fotografii zaproponowanych przez Komisję w celu umieszczenia ostrzeżeń zdrowotnych na opakowaniach wyrobów tytoniowych zgodnie z dyrektywą delegowaną Komisji 2014/109/UE;